

BULLETIJN

VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL - KOMMUNISTEN

MAANDBLAD

HET NUMMER : 50 CENTIEM — JAARABONNEMENT : 6 FRANK

Opstel en Beheer:
Fr. Van Croonenborch, Langstr. 74. Borgerhout.

Prys per nummer: 0,50fr.

Vyfde Jaargang. Nummer 4. April 1939.

- I° De Verkiezingen en de Oorlog.
- 2° De Ekonomische Stryd en de Onafhankelykheids-
politiek.
- 3° Algemeene Aanmerkingen over Organizatie.

Mededeeling:

In het volgend nummer zal het nieuw
administratieadres en het nieuwe postcheknummer
bekendgemaakt worden.

Kameraden,
Wie nog niet in regel is met de be-
taling van zyn abonnement, wordt verzocht dit
zoohaast mogelyk te doen.

Steunt het bulletyn.
Andere bestaansmiddelen kent ons
orgaan niet.

DE VERKIEZINGEN EN DE OORLOG.

ARBEIDERS,

De ononderbroken palabers der partyen van deze laatste zes maanden hebben tot de kamerontbinding geleid. De "hartelyke verstandhouding" van de meerderheidspartyen heeft ad haar middelen uitgeput. De nationale unie, met zooveel inspanning op pooten gezet en met gekonkel en gesjacher rechtgehouden, is in roemloos twisten en schelden ondergegaan. In den grond zyn die partyen het nooit eens geweest dan op een punt: hun gemeenschappelyk streven om de arbeidersklasse met alle middelen van bedrog en geweld er onder te houden, het oplaaien van haar bewustzyn en haar strydlust, dat in 1936 zooveel hoop en verwachting wettigde, tegen te gaan.

Dit hebben we kunnen opmaken uit het jammerlyk driejarig beleid van de regeering. Wat de arbeiders door massale stakingsbewegingen hebben veroverd, heeft zy door alle middelen trachten neer te halen. En had zy niet beloofd die veroveringen vast te leggen, te ontwikkelen, uit te bouwen? En waar staan we nu? Voor een regeeringskrisis, door de liberalen onder freurige voorwendfels uitgelokt en die ten slotte moet uitloopen op de bezegeling en de bekrachtiging van de ondermyningspolitiek van de vorige regeering. Zy heeft de basis gelegd, waarop de ultra-reaktionaire geldmachten achter het lawaaiertig Martens-kabaal hun intrigues hebben kunnen opbouwen, die een nieuwe richting moeten byzetten aan het komend regeeringsbeleid. Heeft de Société Générale, de werkelyke landsregeering, haar wil en inzichten niet openlyk te kennen gegeven? Heeft zy niet gezegd dat er zoo gauw mogelyk een einde diende gerteld aan de "sociale verkwistingen"

van de regeering? Of dat anders de kapitalen aan 't staken zouden gaan? Heeft zy niet te verstaan gegeven dat op de eene of andere manier het reeds zoo ellendig aandeel van de arbeidersklasse diende besnoeid?

Over de wyze van toepassing van deze nieuwe politiek was er geen eensgezindheid in de regeeringsmeerderheid. De liberalen en katholieken hielden het met een brutale vermindering van loonen, te beginnen met die van de staatsbedienden en staatsarbeiders. De B.W.P. verzet zich tegen deze opvatting; maar wil zy werkelyk alle middelen te baat nemen om een nieuwe aantasting van den levensstandaard van de arbeidersklasse tekeer te gaan? La at u dat niet wysmaken. In de krisisperiode van het kapitalisme schommelt de uitbuitingspolitiek van het kapitalisme tusschen de loonsvermindering en de prysverhooging, tusschen den nominalen en den werkelyken afbouw van de loonen, tusschen deflatie en devaluatie. En de aanwezigheid van de B.W.P., kampioen van een "demokratisch"gekontroleerde kapitalistische uitbuiting, m t behoud van privaateigendom en klassevoorrechten zal hieraan niets veranderen.

Best nochtans komt het wezenlyk karakter van het overleden "nationale-unie"bewind tot uiting in zyn houding ten overstaan van de laatste internationale gebeurtenissen. De wereld staat aan den rand van den afgrond. Het gevaar van een wereldkatastroof moet de regeering zelf zoo dreigend gebleken zyn, dat zy den datum van de verkiezingen wou vervroegen. Het Duitsch imperiadisme boekt dagelyks nieuwe suksessen. Engeland, Frankryk, Amerika en de U.S.S.R. zoeken koortig naar plaats en oogenblik waarop zy hiervoor een dam zouden opwerpen. Deze landen, die gister nog hun volle vertrouwen aan Hitler en Mussolini schonken, beweren nu opeens dat zy in de aanhechting van niet-Duitsch grondgebied door Duitschland,

4

het bewys hebben ontdekt voor den fascistischen wereld-veroveringsdrang. Zoo deze aanhechting het bewys levert voor het imperialistisch karakter van Duitschland, kan men dan een anderen maatstaf aanleggen voor de het Reich omringende landen, waaronder Engeland bezittingen heeft in alle werelddeelen, Frankryk en Holland onmetelyke bezittingen beheerschen en België het bewind voert over een kolonie tachtigmaal grooter dan het eigen grondgebied? Alleen aan blinden en snullen kan men nog wysmaken dat de aanstaande oorlog geen imperialistisch konflikt zal zyn, dat aan den eenen kant de "vryheidslievende" volkeren, en aan den anderen kant blo eddorstige diktators zullen staan. De komende oorlog is gericht tegen alle volkeren, tegen de massa's van arbeiders, boeren en bedienden, tegen hen die men het "kleine volk" noemt. Zy zullen er de kosten en de mizerie van dragen. Zy zullen opgeofferd worden, hier in naam van de "nationale verdediging", daar in naam van het recht der volkeren te beschikken over een voldoende "levensruimte", elders nog in naam van de "demokratie" en de "vryheid", maar altyd en overal voor belangen die niet de hunne zyn.

En op de voorbereiding van dien oorlog heeft de regering van "nationale unie" zich byzonder ingesteld. Diè regering heeft er ook toe bygedragen de Spaansche revolutie te likwideeren: de B.W.P. die voorgaf de arbeidersklasse te vertegenwoordigen heeft tot driemaal toe haar woord gebroken. Alleen de naam van Burgos zou volstaan, by gebrek aan andere redenen, om het socialistisch verraad aan de arbeidersbelangen te brandmerken.

Er is nog een andere party, die zich, ten overstaan van het socialistisch verraad, tot t kampioen opwerpt van de rechten der arbeiders en het socialisme: de Kommunistische Party. Zy

heeft het voorrecht, alleen wegens haar numerieke zwakte wel te verstaan, geen regeeringsverantwoordelykheid op zich te hebben genomen, en lykt hierdoor minder gekompromitteerd. Maar zoo het kommunistisch verraad minder glaarblykend schynt, is het daarom niet minder zeker. Overigens steekt zy in de kwestie van den oorlog en het hier aan beantwoordend chauvinisme alle andere partyen de loef af.

Wat dus ook de afloop van de verkiezingen moge zyn, hy zal op zich zelf in geen geval de oplossing brengen van de problemen die aan den grondslag liggen van den wezenlyken stryd van de arbeidersklasse om haar uiteindelyke ontvoogding. De partyen die beweren uit naam van de arbeidersklasse te spreken en te handelen, de B.W.P. en de B.K.P., sleuren de arbeidersklasse als een kudde naar de afslachting om belangen die niet de hare zyn.

Zy wil den vrede over de wereld door de verbroedering van alle arbeiders zonder onderscheid van nationaliteit; zy wil de vryheid door het vernietigen van alle uitbuiting; zy kan die niet veroveren door een oorlog, maar door de proletarische revolutie. Zy kan die niet veroveren dan ondanks en tegen de heerschende klassen, hun regeeringen en de handlangers er van. Zy kan zich enkel redden door haar eigen aktie, door haar stakingen, door haar opstand, die eerst in de geesten en dan in de politieke werkelykheid moet verwezenlykt worden.

Het is door zich een bloedeigen organisatie uit te bouwen, dat zy er in zal slagen te heerschen, in plaats van een werktuig te zyn in de hand van het kapitalisme, dat zy zich een weg zal banen naar de overwinning, naar de socialistische maatschappy, naar het kommunisme.

ARBEIDERS,

LAAT U NIET OPZWEEPEN DOOR DE ZWENDELAARS IN PATRIOTISME; OM HET EVEN ONDER WELKEN NAAM OF MAS-KER.

DE NATIONALE VERDEDIGING IS EEN KRIMINELLE
LEUGEN.

ER IS GEEN VRYHEID MOGELYK ZO LANG DE ARBEI-
DERS UITGEBUIT WORDEN.

DE VYAND STAAT NIET OVER DE GRENZEN MAAR
WEL IN EIGEN LAND.

HET SOJIALISME MOET HEROPSTAAN DOOR DE EIGEN
AKTIE DER ARBEIDERS.

oooooooooooooooooooo

HULP AAN DE SPAANSCH E VLUCHTELINGEN.

De Belgische sekte van de Internationale
Kommissie tot hulp aan de Spaansche vluchte-
lingen. De omstandigheden en modaliteiten van
die stichting zullen in het volgend nummer nader
toegelicht worden. /is gesticht.
Ondertusschen moeten er dringend fondsen toeko-
men.

Stort op P.O. 32.90.73

Vordert propagandamateriaal en inschryvings-
lysten van Kd. Le Grève. Stroobantlaan 52 Ukkel.

oooooooooooooooooooo

DE EKONOMISCHE STRYD EN DE ONAFHANKELYKHYDS- POLITIEK.

De internationale spanning is ontegenspre-
kelyk verscherpt door de vernietiging van Tche-
ko-Slowakye. De nieuwe machtsverhoudingen die
ontstaan zijn uit de laatste gebeurtenissen in
Midden-Europa en den Balkan zijn het gevolg van
een nieuwe aanzienlyke machtsverschuiving in het
voordeel van Duitschland. De pers heeft eenstem-
mig te kennen gegeven dat het afsluiten van van
het Duitsch-Roemeensch handelsverdrag in werke-
lykheid de natuurlyke rykdommen van Roemenië
(en zy zijn zeer belangryk) aan Duitschland over-
levert. Deze mogendheid zal nu behoefte hebben
aan een zekere pauze om de aangehechte of onder
haar toezicht geplaatste gebieden vreedzaam te
organiseeren. De organisatie van deze veroverde
brokken van de voor Duitschland noodzakelyke "be-
staansruimte" kan voortgezet worden zonder dat
zulks eenigermate de voorbereiding tot de verove-
ring van nieuwe brokken moet verhinderen, en by-
gevolg zonder dat daarom de internationale span-
ning moet verminderen. Integendeel, de tegenstel-
lingen tusschen de mogendheden die by den laat-
sten oorlog gewonnen en hen die hierby verloren
hebben (onverschillig of zy overwonnenen als
Duitschland of overwinnaars als Italië waren),
zijn nooit zoo scherp naar voorgetreden als naar
aanleiding van de laatste gebeurtenissen.

Logischerwys, zonder dat daarom, zocals we
reeds zegden, de bestaende fundamentele tegen-
stellingen hoeven te verzwakken, zouden we ons
thans kunnen verwachten aan een weliswaar korte
periode, waarin Duitschland zich zo u onthouden
van alle gewelddadig machtsvertoon.

Maar het blijft te bezien, of Duitschland de ontwikkeling die het zelf heeft ingeleid zal kunnen blijven beheerschen naar eigen goedvinden. Want die ontwikkeling heeft haar eigen rythmus. Bovendien hebben de deelgenooten van den "as" ieder hun eigen belangen die niet altyd volledig onder elkaar in overeenstemming te brengen zyn. Onderlinge wryvingen zyn van dien aard dat geen ideologisch vernis die ken ongedaan maken. Zonder de onthullingen van de journalisten in den dienst van Engeland en Frankryk, die altyd den mond vol hebben over de onderlinge ooneenigheid van de as-mogendheden, voor klinkende munt te aanvaarden, is het nochtans onloochenbaar dat de aktie van de verwezenlyking van de imperialistische eischen van die mogendheden niet altyd verloopt als zou zy tot in de minste onderdeelen op voorhan zou zyn vastgelegd. We kunnen aannemen dat hun onderlinge verhoudingen beheerscht worden door de wederzydsche gewoonte elkaar voor een voldongen feit te stellen. Dit is juist een der redenen waarom de logika op het verder verloop der gebeurtenissen haar recht zou verliezen. In zyn rede van 26 Maart l.l. aan de benden arbeidersmoordenaars, door zyn bewind met eer en voorrechten overladen, beleed Mussolini nog zyn volledige trouw aan de as, en erkende dat wat zich in Midden-Europa heeft afgespeeld onvermydelyk moest gebeuren. Maar tegelyk erinnerde hy er aan dat de geschillen met Frankryk onopgelost bleven en dat men niet mocht verbaasd zyn dat de oplossing van die geschillen hem wellicht eenmaal zou nopen zyn toevlucht te nemen tot de politiek die zoo produktief is geweest voor zyn bondgenoot Hitler. Deze gebeurlykheid houdt in zich de mogelykheden tot een voorbarige algemeene uitbarsting of tot een ontwikkeling die tot een algemeen gewapend konflikt tegen de logika der feiten in, zou kunnen leiden.

Het byzonderste feit, van aard de ontwikkeling van de toestanden gevoelig te beïnvloeden

is de nieuwe houding van de Engelsche diplomatie die er op schynt te wyzen dat zy voortaan uitgesproken vyandig staat tegen elke nieuwe toevanging aan Duitschland. De eensgezindheid onder alle leidende klassen in Engeland schynt zich in dit opzicht te verwezenlyken. De Duitse houding tegenover Roemenië, sleutelpositie voor de heerschappy over den Balkan en het verde. Oosten, heeft zekere het hare bygedragen voor die koerswyziging in de Engelsche politiek. Jaren reeds duurt die onderduimsche oorlog tusschen Engeland en Duitschland voor de heerschappy in deze gebieden. De Duitse waren stoeten er op de Engelsche invoer. Dit verklaart meteen den dieperen grond van de voorstanders van het kortdate optreden tegen Duitschland, die van alle verdenking van oorlogsoorlogsing wenscht verschoond te blijven.

Deze lieden verklaren met het ernstigste gezicht, dat om een einde te stellen aan de brutale geweldspolitiek van het Reich, het geenszins noodzakelyk is hiervoor wapengeweld te gebruiken. Volgens hen zou het inderdaad volstaan Duitschland ekonomisch te boykotteeren: den toegang aan de Duitse produktien ontzeggen. Tegenover de onmogelykheid van een invoerverbod van den staat, waarvan men aanneemt dat dit opzichzelf een karakteristiek gebaar van vyandigheid zou beteekenen, dat niet zou ontsnappen op onmiddellyke tegenmaatregelen, stellen de voorstanders van den oorlog zonder bloedvergieten voor, dat groepen van de bevolking zich met dien boykot zouden gelasten, buiten elke tusschenkomst van den staat. Men moet snul of een schaamteloze oorlogstoker zyn-wat we eerder aannemen- om niet te zien dat de ekonomische stryd door den boykott, den oorlog niet zal verhinderen maar verhaasten. Toen voor tien jaar en meer, en zelfs later nog, de gedeeltelyk-ontwapende imperialis-

vrjheid van spreken en schrijven, voor het alge-
 meen kiesrecht, voor democratische instellingen.
 Een politieke partij moet algemeene principes heb-
 ben voor haar propaganda; voor haar strijd met de
 andere partijen moet zij een theorie hebben met be-
 paalde opvattingen over de toekomst van de maat-
 schappij. De arbeidersklasse van Europa, waarin
 zich reeds kommunistische ideeën hadden ontwik-
 keld, vond haar theorie in den wetenschappelij-
 ken arbeid van Marx en Engels, die de ontwikke-
 ling van de maatschappij do or middel van den
 klassenstrijd, doorheen het kapitalisme naar het
 kommuniste verklaarde. Deze theorie werd aan-
 vaard door het merendeel van de sociaal-demo-
 cratische partijen in de Europeesche landen; in
 Engeland beleed de Labour Party gevormd door de
 trade-unions, soortgelijke alhoewel lagere idee-
 en om trent een soort socialistische "common-
 wealth" als doel van de arbeiders.
 In hun programma's en propaganda was de pro-
 letarische revolutie het uiteindelijk resultaat
 van den klassenstrijd; De overwinning van de ar-
 beidersklasse op haar kapitalistische verdruk-
 kers zou de aanvang zijn van een kommunistisch
 of socialistisch productiesysteem. Maar zoolang
 het kapitalisme duurde, moest de praktische be-
 strijd in hoofdzaak gaan om de onmiddellijke be-
 hoef ten en het behoud van den levensstandaard
 onder het kapitalisme. Onder parlementair regiem
 is het parlement het strijdperk waar de belangen
 van de verschillende klassen van de maatschappij
 elkaar ontmoeten; groote en kleine kapitalisten,
 landeigenaars, handwerkers, handelaars, nyver-
 aars, arbeiders, alle hebben hun byzondere be-
 lang en door hun vertegenwoordigers in het
 parlement verdedigd worden, alle nemen hun aan-
 deel in den strijd voor macht en hun deel in
 het totaal product. De arbeiders moeten aan dezen
 strijd deelnemen. Socialisten en arbeiderspartij-
 en hebben tot speciale taak door politieke midde-
 len te strijden voor de onmiddellijke behoeften en

toe te passen op den Italiaansc-Abessynschen oor-
 log. Zy kan alle n uitgaan van penneknechten die
 voor doel hebben de wezenlyke inzichten van hun
 land te verduiken, van lui die alleen imperia-
 lisme by hun vyand, die alleen veroveringsdrang
 konstateeren by den gebuur, maar niet in eigen
 land. De zuiver-ekonomische stryd is een beste
 wapen in de hand van de ekonomisch-sterke landen,
 meesters over alle rykdommen en alle grondstaf-
 bronnen. Maar de onbedeelde mogendheden, die dit
 evenwicht voortvloeiend uit de alleinheerschappy
 van de ryke landen, moeten ondergaan, kunnen dit
 wapen niet aanwenden. Om voor hun produkten een
 weg te banen, moeten zy tolmuren omverwerpen, zie h
 toegang verschaffen tot de grondstofbronnen: en
 daarom moeten zy een einde stellen aan de voor
 hun nadeelige toestanden.

De voorkeur van de sociaal-demokraten voor
 het boycot-wapen en de ekonomische sancties met
 de bewering dat zy het voordeel bieden van zonder
 bloedvergieten paal en perk te stellen aan den
 Duitschen expansiedrang, wyzen op de kommering
 van bedoelde lui om de ware beteekenis te ver-
 zwygen van den oorlog die wordt voorbereid. Zy
 heeft tot doel de arbeidersklasse in den dienst
 te stellen van de burgeoisie voor haar imperia-
 listische rooftochten, door haar te doen geloof-
 ven dat alleen Duitschland veroveringsplannen
 koestert, dat de ekonomische posities die België
 inneemt, het koloniaal gebied dat het beheerscht,
 terug te voeren zyn tot een "natuurlyk recht",
 dat niets gemeens heeft met de belangenkonflik-
 ten van de groote mogendheden.

De kommentator (die begrypelykerwys zyn ware
 identiteit verzwigt) die, in de "Soir" zich be-
 moet om de aandacht te trekken op het groote
 belang van den koninklyken brief aan minister
 Pierlot, heeft een bepaling gegeven van de kleine
 staten, die met vrucht door de raadgevers van de

arbeidersklasse zo u overwogen worden, zoo zy evenwel in staat zyn dit te doen in een geest tegengesteld aan dien, die hun wordt opgelegd door hun beroep van verdedigers van het kapitalisme. Bertrand Russell, van wien hy een uittreksel uit een zynen werken aanhaalt, Engelsch wysgeer, wiens vranke taal onder den oorlog hem de ongenade van de Engelsche regeering op den hals haalde, schreef:

"De kleine staten bestaan, niet dank zy hun eigen macht, maar dank zy de nayver van de groote. België bvb. bestaat, omdat het beantwoordt aan de inzichten van Engeland en Frankryk. Portugal heeft groote koloniën omdat de groote mogendheden in de onmogelykheid verkeerden over hun verdeeling akkoord te geraken. Daar oorlog een ernstige zaak is, kan een staat voor een aanzienlyken tyd een gebied behouden, dat hy zou verliezen zoo een machtige staat besloot zich er van meester te maken...."

Deze Britsche burger (die uit dien hoofde met kennis van zaken over imperialisme kan spreken) is nochtans geen marxist, maar hy levert het bewys een veel objektiever oordeel te hebben over de heerschende klasse van zyn land, dan de officieele verdedigers van de arbeidersklasse van België. De penneknecht van den koning in de "Soir" als goed verdediger van de Belgische bourgeoisie leidt hieruit af dat, zoo België wenscht dat zyn sterke buurlanden zyn onafhankelykheid blijven waarborgen, het zich sterk en één moet toonen. Als revolutionair leiden wy er uit af dat de legende van een onzydig, onafhankelyk, oprecht, vredelievend België, vreemd aan de imperialistische konflikten tusschen de groote mogendheden, konflikten die als zoodanig moeten erkend worden behalve door de beroeps-massamisleiders en de kapitalistische huurlingen, - dat die legende eens te meer wordt beschaamd.

De nakende oorlog zet overigens alle verdedigers van het lieve België op hoge pooten. De onafhankelykheidspolitiek van onzen "grooten" koning en van onze nog grootere ministers maakt het onderwerp uit van vinnige diskussie. Men vreest immers dat ingeval van Duitschen inval, België het slachtoffer zou kunnen worden van zyn te groote "onafhankelykheid" tegenover en Frankryk. En omgekeerd wenschen onze patriotten er zich van te vergewissen, of Frankryk en Engeland wel wezenlyk voorstanders zyn van deze onafhankelykheid, vooraleer onze "onafhankelykheid" in den dienst te stellen van het Fransch-Britsch imperialisme, en houden er niet aan diē onafhankelykheid op te offeren om vrede te hebben met Duitschland. Naar onze meening kunnen de verdedigers van de "onafhankelykheid" op beide ooren slapen: Frankryk en Engeland hebben geenszins de bedoeling, Duitschland het exploit van Napoleon te zien herhalen en Antwerpen als een pistool op de borst van Engeland te zien gericht. En zoo zullen zy tot inslapens toe de oude geschiedenis kunnen herhalen van het onafhankelyke België, vry van alle imperialistische smet. Zoo zullen zy des te beter de arbeiders kunnen bedriegen. Het blyft echter te vreezen dat de arbeidersklasse van dit land te laat zal ontwaken, nadat zy reeds tot boven het hoofd in den stryd der imperialisten zal zyn meegesleurd; in de vreeselyke afslachting van proletariërs voor een nieuwe verdeeling van de wereld onder de bankiers, de industriëelen, de eigenaars, de burokraten, de geestelykheid en de militairen van de verschillende landen.

.....

ALGEMEENE AANMERKINGEN OVER ORGANISATIE.

De stellingen die J. Harper verdedigt ("General Remarks on the Question of Organization". - "Living Marxism" n° 5), zyn die, die aan de basis liggen van de aktie van de G.I.C. (Hollandsche Groep van Radenkomunisten). Zy werden door haar persorgaan reeds herhaalde malen uiteengezet en de meer theoretische artikels door ons bulletyn overgenomen. In antwoord hierop volgde in het bulletyn een reeks artikels, die de persoonlyke houding van een van de bondsleden tegenover deze stellingen wilden belichten, houding die bedoeld is te meent in overeenstemming te zyn met de traditioneele opvattingen van den Bond. De Bond heeft zich echter nog niet klaar over dit onderwerp uitgesproken. En nochtans is het naar myn meening het sleutelprobleem dat vorm en inhoud en tevens de noodige gebondenheid moet geven aan onze rol en aktie in de komende periode van den klassenstryd. Dit mocht reeds blyken uit de diskussies naar aanleiding van de vorige verkiezingen en nu weer uit de houding die we ten overstaan van de aanstaande verkiezingen innemen.

Onder de verschillende standpunten die by deze gelegenheden naarvoren traden, beroept niemand zich, of stelt zich openlyk en vierkant teweer tegen de overtuiging: dat de houding van elke voorhoedegroepering moet bepaald worden door de overtuiging dat de arbeidersklasse onvoorwaardelyk, uiteindelyk en onder alle vormen, de vormen van arbeidersbeweging moet verwerpen die gegroeid zyn uit de onherroepelyk afgesloten opgangsperiode van het kapitalisme; en dat zy hoegenaamd geen rol meer te spelen heeft in de burgerlyke bewindsorganen, produkt van die periode (parlement, vakbonden, enz.).

Deze stelling houdt in, dat de stryd van de arbeidersklasse, niet alleen vormelyk, maar ook wezenlyk, niet alleen naar zyn methode, maar ook naar zyn historishe en grondliggende tendensen, verschillend is van dien van de vorige periode. Zy houdt nog in, dat het kapitalisme, in zyn opgangsperiode zwakker stond tegenover het proletariaat: dat de stryd hierby in wezen kapitalistiskonservatief zou geweest zyn; dat het kapitalisme in

zyn neergangsperiode, bepaald door zyn groeiende machteloosheid, zyn eigen innerlyke tegenstellingen te overwinnen, in staat is een grootere machtsontplooiing aan den dag te leggen ten overstaan van een proletariaat, dat zich als nooit tevoren in een toestand van ontredde en machteloosheid bevindt; dat hieraan een organisatie en een strydmethode moeten beantwoorden, die naar hun innere wezen tegengesteld zouden zyn aan die van de vorige periode. - Met de konsekwenties die hieraan verbonden zyn:

- 1° De party, onder welken vorm of met welke struktuur ook, heeft geen enkele rol meer te spelen in den komende stryd.
- 2° De klassenstryd, onder de heerschende, overgeleverde vormen en methoden, doet afbreuk aan den uitbouw en de opdrachten van den nieuwen revolutionnair klassenstryd
- 3° De arbeidersraden zyn de éenige, uitsluitende, en uiteindelyke lichamen van den revolutionnair stryd en van den uitbouw van de nieuwe produktie- en verdeelingsmethode.

Deze houding kan naar myn meening niet die van den Bond zyn.

De verklaring van J. Harper: "In zyn opgang tot heerschende maatschappelyke klasse ontwikkelt het proletariaat tegelyk zyn eigen organisaties en de vormen van de nieuwe ekonomische orde. Deze twee ontwikkelingen zyn onafscheidbaar, maken het proces van de maatschappelyke revolutie uit. Arbeidersklasse-organisatie tot een sterke eenheid, tot massaaktie in staat, beteekent reeds revolutie, daar het kapitalisme slechts ongeorganiseerde individuen kan regeeren." en anderzyds: "We zyn slechts by den aanvang van deze revolutie. De eeuw van klassenstryd achter den rug kan niet beschouwd worden als een aanvang er van, maar alleen als zyn voorspel"..... kan ik alleen by treden als de gebruikte terminologie rekening houdt met het volgende:

- 1° Dat het "voorspel"-karakter van de voorbye periode niets verandert aan het wezenlyk gemenschappelyk karakter dat aan de basis ligt van elke periode van den klassenstryd: stryd om de macht, stryd tot opgang tot heerschende klasse, ondanks het tastbaar resultaat van de

verloopen periode, de inschakeling van het proletariaat als gesalarieerde klasse in dienst van het kapitalisme, en de hieraan beantwoordende "aangepaste", "behoudsgezinde" mentaliteit van de arbeidersklasse, gesymboliseerd door de houding van de traditioneele arbeiderspartyen.

2° Dat de stryd van het proletariaat om zyn autonome organisaties niet uit het niet vertrekt, maar zich uitbouwt op den grondslag van de bestaande werkelykheid, uitsluitende generator van de mogelykheden tot dien uitbouw.

Dit veronderstelt:

1° Dat alle mogelykheden die geboden worden door de aktie binnen het kader van het gegeven verworvene door de vorige periode van den klassenstryd, moeten aangewend worden om den stryd in te leiden voor den uitbouw van de autonome organisaties van de arbeidersklasse.

2° Dat de funktie van de voorhoedegroeperingen in dit verband den grondslag legt voor den uitbouw van revolutionnaire partyen van het proletariaat, met vast omlynde verhouding tot de arbeidersraden, autonome uitbouwers en dragers van de kommunistische produktie-en verdeelingsorde...

3° Dat de groepen van de voorhoede in de huidige overgangperiode tot zending hebben de richtlynen aan te geven, die de arbeidersklasse toelaten de huidige klasseverhoudingen derwyze te beïnvloeden, dat de gunstigste voorwaarden worden verkregen voor de nieuwe periode van klassenstryd, ingeluid door de wilde stakingen.

Wil men de laatste konsekwenties trekken uit Harper's houding, dan valt wat hy noemt de neergangperiode van het kapitalisme samen met de intrede van het fascisme als internationaal-geldend regiem van de bourgeois-heerschappy. Historisch gezien is dit natuurlyk juist. Maar dan dient men er ook direkt aan toe te voegen, dat de ontwikkeling van het "demokratisch" naar het "fascistisch" regiem naar zyn opvatting geen wezenlyke struktuurveranderingen aan het exploitatieapparaat doet ondergaan. Dat dus een gebeurlyk revolutionnair verzet van de arbeidersklasse tegen het aan het bewind komen van het fascisme geen voedingsbodem in de door dezen oetgang geschapen toespitsing van de klassentegenstellingen vinden kan, verzet dat zich niet anders

dan op de basis van het alreeds bereikte klassebewustzyn en de tot op heden bevochten eenheid van de arbeidersklasse kan doorzetten.

Dat we het, behoudens deze opmerkingen, met Harper's uiteenzetting eens zyn, moge blyken uit het feit, dat we herhaaldelyk de artikelen die deze stellingen vooruitzetten, in ons blad hebben opgenomen. (L.B.)

Hier volgt dus Harper's artikel.

Organisatie is het hoofdprinciep in den stryd tot ontvoogding van de arbeidersklasse. Hieruit volgt dat de vormen van deze organisatie het belangrykste probleem uitmaken in de praktyk van de beweging van de arbeidersklasse. Het is klaar dat deze vormen bepaald worden door de maatschappelyke voorwaarden en de doeleinden van den stryd. Zy kunnen niet het resultaat zyn van theoretische navorsching, maar moeten spontaan opgebouwd worden door de arbeidersklasse zelf, hierby geleid door haar onmiddellyke noodwendigheden.

Onder het zich uitbreidend kapitalisme bouwden de arbeiders eerst hun vakbonden. De afzonderlyke arbeider stond machteloos tegenover den kapitalist.; hy moest zich dus aansluiten by zyn arbeidsmakers om door stryd of onderhandeling den prys van zyn arbeidskracht en den arbeiduur naar zyn beste vermogen te bepalen. Kapitalisten en arbeiders hebben tegengestelde belangen onder kapitalistische produktie; de klassenstryd loopt over de verdeeling van het totale produkt onder hen. Onder normaal kapitalisme is het aandeel van de arbeiders de waarde van hun arbeidskracht, d.i., wat noodzakelyk is tot het onderhoud en de vernieuwing van hun bekwaamheid tot arbeiden. Het overblyvend gedeelte is de meerwaarde, het aandeel van de kapitalistische klasse. De kapitalisten, om hun winsten te vergrooten, trachten de loonen te drukken en den

arbeidsduur op te voeren. Waar de arbeiders machteloos stonden, werden de loonen gedrukt onder het bestaansminimum; de arbeidsduur werd opgevoerd tot de lichamelyke en geestelyke gezondheid van de arbeiders zoozeer achteruitging, dat hierdoor de toekomst van de maatschappij gevaar liep. Het vormen van vakbonden en het uitvaardigen van wetten die de arbeidsvoorwaarden regelden -produkt van den bitteren stryd van de arbeiders voor hun bloote bestaansvoorwaarden- was noodzakelyk om normale arbeidsvoorwaarden onder het kapitalisme te herstellen. De kapitalistische klasse zelf erkent dat vakbonden noodzakelyk zyn om den opstand van de arbeiders binnen regelmatige perken in te dyken om te voorkomen dat hy de vormen van plotselinge losbarstingen zou aannemen.

In dezelfde omstandigheden groeiden politieke organisaties, alhoewel niet overal op dezelfde wyze, daar de politieke omstandigheden verschillen van land tot land. In Amerika, waar een bevolking van boeren, handwerkers en handelaars zich over een heel werelddeel met grenzeloze mogelijkheden, konden verspreiden en zich konden meester maken van de natuurlyke rykdommen, konden de arbeiders zich niet als een afzonderlyke klasse voelen. Zy waren doordrenkt, zooals heel het volk, met een middenklas-geest van individueelen en kollektieven stryd voor persoonlyke welvaart, en de voorwaarden maakten het hun in zekere mate mogelyk te slagen. Behalve in zeldzame historische momenten of onder recente groepen van inwykelingen, was er geen behoefte aan een afgescheiden party van de arbeidersklasse. In de Europeesche landen, aan den anderen kant, werden de arbeiders in den politieken stryd gegrokket door den stryd van de opkomende bourgeoisie tegen de feodaliteit. Reeds vroeg moester zy hun arbeiderspartyen vormen en, aan de zyde van een gedeelte van de middenklasse, hadden zy stryd te voeren voor politieke rechten, voor het recht tot het vormen van vakbonden, voor

10

tische machten in het diplomatisch strydpark tegenover elkaar stonden, toen ze er nog naar streefden een evenwichtsstelsel te verwezenlyken, dat hun zou toelaten hun handel te ontwikkelen, was het hun nog mogelyk de belangenkonflikten te verdoezelen onder het kleed van juridische en ideologische twisten. De volkerenbond, de kollektieve veiligheid, de ontwapening, de niet-aansluiting zyn zoovele momenten uit de ontwikkeling van die geschillen die, in tegenstelling met de door de diplomaten voorgewende schynvoorstellingen, zeker niet in de lucht hingten. Elke mogendheid dekke haar imperialistische honger door konkende zinnen over recht, vryheid, enz. Maar hoe nader men komt by het uur der uiteindelike onderlinge afrekening, hoe scherper de ware drijfveren van de konflikten door de schoone woorden heen in het licht treden. Het gaat er om de toelegging van grondgebieden, grondstoffen, strategische stellingen, afzetgebieden voor de produkten van de nationale ryverheid, het gaat om de uitbuiting van den arbeid van de loonslaven van fabriek en land; en niet om de vorming van volkeren, om de samenstelling van rassen of om hun behoud in een toestand van onbestaande vlekkelooze zuiverheid, of meer dergelyke dingen. En dan mag men zich afvragen hoe het mogelyk is een ekonomischen stryd tegen om het even welk van deze landen aan te gaan, zonder dat die stryd vroeg of laat in een gewoond konflikt ontardt, daar waar men heel goed weet of moest weten, dat de imperialistische oorlogen geen ander doel hebben dan onder de mogendheden geschillen van ekonomischen aard te regelen. Men ontdekt al speedig den oorsprong van deze "vreedzame" taktiek, die niets nieuws heeft, die de volkerenbond, op een oogendlik dat hy nog iets anders dan Frankryk en Engeland vertegenwoordigde, er zelfs niet aan gedacht heeft

belangen van de arbeiders onder het kapitalisme. Op deze wyze behalen zy de stemmen der arbeiders en hun politieke invloed groeit.

II

Met de moderne ontwikkeling van het kapitalisme zyn de voorwaarden veranderd. De kleine werkplaatsen zyn overvleugeld door groote fabrieken en bedryven met duizenden en tien duizenden arbeiders. Met dezen uitgroei van het kapitalisme en van de arbeidersklasse moest haar organisatie ook uitbreiding nemen. Van kleine lokale groepen groeiden ze tot groote nationale federaties met honderduizenden leden. Zy moesten aanzienlyke fondsen inzamelen voor steun in groote stakingen en nog aanzienlyker fondsen voor de sociale verzekering. Een groote staf van leiders, beheerders, voorzitters, secretarissen, uitgevers van hun bladen, een heele burokratie van organisatieleiders ontwikkelde zich. Zy hadden te onderhandelen met de patroons; zy werden de specialisten op de hoogte van de methoden en de omstandigheden. In de meeste gevallen werden zy de ware meesters, de leiders van de organisaties, de meesters over geld en pers, tegen de leden, die veel van hun macht verloren. Deze ontwikkeling van de organisaties van de arbeiders tot machtswerktuigen over hen kent vele voorbeelden in de geschiedenis; als de organisaties te machtig worden verliest de massa kontrool over hen.

Dezelfde ommekeer grypt plaats in de politieke organisaties, als zy van kleine propaganda-groepen uitgroeien tot groote politieke partyen. De parlementaire vertegenwoordigers zyn de leidende politiciere van de party. zy hebben den werkelyken stryd te leveren in de vertegenwoordigende lichamen, zy zyn de specialisten op dat terrein, zy benaemen het uitgevers-, propaganda- en uitvoerend personeel; hun invloed bepaalt de politieke en taktische lyn van de party. De leden mogen stemmen, het hunne bydragen tot de propagande en hun bydragen betalen; zy mo-

gen afgevaardigden zenden om te debatteeren op partykongressen, maar hun macht is nominaal en denkbeeldig. Het karakter van hun organisatie gelykt aan dat van de andere politieke partyen, organisaties van politiciere die trachten stemmen te winnen voor hun ordewoorden en macht voor zichzelf. Eens dat een socialistische party een groot aantal afgevaardigden in het parlement heeft sluit zy een verbond met andere tegen reaktionaire partyen om een arbeidersmeerderheid te vormen. Weldra worden socialisten ministers, officieele staatsdignitarissen, burgemeesters en schepenen. Natuurlyk kunnen zy in deze functie niet optreden als afgevaardigden van de arbeidersklasse, regeerend voor de arbeiders tegen de kapitalistische klasse. De werkelyke politieke macht en zelfs de parlementaire meerderheid blyven in de handen van de kapitalistische klasse. Socialistische ministers hebben de belangen van de huidige kapitalistische maatschappij te verdedigen, d.i. van de kapitalistische klasse. Zy kunnen trachten maatregelen door te zetten voor de onmiddellyke belangen van de arbeiders en beproeven de kapitalisten er toe over te halen deze in te willigen. Zy worden bemiddelaars, aandringend by de kapitalistische klasse om kleine hervormingen in het belang van de arbeidersklasse toe te staan, en daarna trachtend de arbeiders te doen gelooven dat dit belangryke hervormingen zyn, die zy dienen te aanvaarden. En dan zal de Socialistische Party, als een werktuig in de hand van deze leiders, hen steunen en ook, in plaats van beroep te doen op de arbeiders om voor hun belangen te stryden, ze zoethouden en ze van den klassenstryd afhouden.

Inderdaad, de strydmogelykheden zyn voor de arbeiders slechter geworden. Met haar kapitaal is de macht van de kapitalistische klasse enorm aangegroeid. De konzentratie van het kapitaal in

de handen van enkele financiële- en industriekapiteins, de coalitie van de patroons zelf, staan tegenover de vakbonden met een veel grootere en dikwijls onaantastbare macht. De onverbidde wed- yver van de kapitalisten op de wereldmarkt, om grondstoffen en wereldmacht, de noodzakelykheid een immer groeiend gedeelte van de meerwaarde voor dezen wedyker aan te wenden, voor bewapening en oorlog; het dalen van de winstmarge dwingen de kapitalisten den uitbuitingsgraad te verhoog- gen, d.i., de arbeidsvoorwaarden voor de arbeiders te drukken. Zoo ontmoeten de vakbonden steeds groeienden weerstand en de oude stryde- methodes worden waardeloos. In hun onderhandeling- en met de patroons hebben de leiders minder succes; daar zy de macht van de kapitalisten kennen en daar zy zelf niet geneigd zyn te stryden- daar in zylken stryd de fondsen en het heele bestaan van de organisatie zou kunnen verloren gaan- moeten zy aanvaarden wat de patroons bieden. Zoo bestaat hun taak hoofdzakelyk in het sussen van de misnoegdheid der arbeiders, en het verdedigen van de voorstellen der patroons als belang- ryke overwinningen. Hier ook worden de leiders van de arbeidersorganisaties bemiddelaars tus- schen twee vyandige klassen. En wanneer de arbeiders de voorwaarden niet aanvaarden, moeten zy een schyngevecht toestaan, dat zoo spoedig mogelyk moet worden afgebroken.

De stryd echter kan niet stopgezet of ge- luwd worden; de klassentegenstellingen en de verdrukking van het kapitalisme groeien aan, zoo- dat de klassenstryd moet worden voortgezet, de arbeiders moeten stryden. Steeds opnieuw laat die stryd spontaan op buiten de vakbonden om en dikwijls tegen hun beslissingen in. Soms gelukken de vakbondleiders er in opnieuw het toezicht over deze akties in handen te krygen. Zulks be- teekent dat de stryd gaandeweg zal gesmoord wor-

den in een nieuwe "minnelijke schikking" tusschen kapitalisten en arbeidersleiders. Dit beteekent niet dat zonder deze tusschenkomst dergelyke wilde stakingen zoude n gewonnen worden. Zy zyn te zeer beperkt tot de onmiddellyk betrokken groepen. Onrechtstreeks echter dwingen dergelyke uitbarstingen de kapitalisten tot meer voorzich- tigheid. Maar deze stakingen bewyzen dat de stryd tusschen kapitalisten en arbeiders niet kan op- houden, en dat , waar de oude vormen van gaenerlei waarde meer geworden zyn, de arbeiders spontaan nieuwe strydvormen beproeven en ontwikkelen. In dezen stryd is opstand tegen het kapitaal ook opstand tegen de oude organisatievormen.

III

Het doel en de taak van de arbeidersklasse is de omverwerping van het kapitalisme. Kapitalisme in zyn hoogste ontwikkeling, met zyn immer die- per ekonomische krisissen, zyn imperialisme, zyn bewapeningen, zyn wereldoorlogen, bedreigt de arbeiders met ellende en vernietiging. De proletarische klassenstryd, het verzet en de op- stand tegen deze voorwaarden, moeten voortgezet worden totdat de kapitalistische heerschappy omvergeworpen en het kapitalisme vernietigd zyn.

Kapitalisme beteekent dat het produktieappa- raat in handen is van de kapitalisten; omdat zy meester zyn over de produktiemiddelen, en dus over de produkten, kunnen zy de hand leggen op de meerwaarde en de arbeidersklasse uitbuiten. Alleen wanneer de arbeidersklasse zelf meester is over de produktiemiddelen kan de uitbuiting op- houden. Dan hebben de arbeiders volledig hun levensvoorwaarden in handen. De produktie van alwat noodig is voor het levensonderhoud is de gemeenschappelyke taak van de arbeidersgemeen- schap, die dan de menschheidsgemeenschap is. Deze produktie is een gemeenschappelyk proces.

Eerst is elke fabriek, elk groot bedrijf een kollektiviteit van arbeiders, die hun krachten op georganiseerde wyze samenbinden. Bovendien is het geheel van de wereldproduktie een kollektief proces; al de verschillende bedrijven dienen gekombineerd te worden in een produktietotaliteit. Dus heeft de arbeidersklasse, wanneer zy bezit neemt van de produktiemiddelen, terzelfdertyd een organisatie van de produktie te scheppen.

Velen denken over de proletarische revolutie in de termen van de vorige revoluties van de middenklasse, als een reeks opeenvolgende fazen: eerst, verovering van het bewind en vestiging van een nieuw gezag, daarna wettelyke onteigening van de kapitalistische klasse, en ten slotte een nieuwe organisatie van het produktieproces. Maar zulke gang van zaken zou enkel kunnen leiden tot een soort staatskapitalisme. By den opgang van het proletariaat tot heerschende klasse ontwikkelt het gelyktydig zyn eigen organisatie en de vormen van de nieuwe ekonomische orde. Deze twee ontwikkelingen zyn onafscheidbaar en vormen het proces van de sociale revolutie. Organisatie van de arbeidersklasse tot een sterke eenheid tot massa-aktie in staat beteekent reeds revolutie, daar het kapitalisme slechts ongeorganiseerde individuen kan regeeren. Wanneer deze georganiseerde massa's opstaan in massastryd en revolutionaire aktie, en de bestaande machten verlamd en ontredderd zyn, dan vallen tegelyk de leidende en regelende funkties van de vorige regeeringen op de arbeidersorganisaties. En de onmiddellyke taak is de produktie voort te zetten, het basisproces van het maatschappelyk leven te doen voortgaan. Vermits de revolutionaire klassenstryd tegen de bourgeoisie en haar organen onafscheidelyk is van de verovering van het produktieapparaat door de arbeiders en zyn in den dienst stellen van de produktie, treedt dezelfde organisatie die de klasse samenbindt voor den stryd ook

op als de organisatie van het nieuwe produktieproces.

Het is klaar dat de organisatorische vormen van de vakbonden en de politieke partyen, overgeërfd van de periode van zich uitbreidend kapitalisme, hier waardeloos zyn. Zy groeiden uit tot werktuigen in de hand van leiders, die niet in staat of geneigd waren om tot revolutionairen stryd aan te zetten. Leiders kunnen geen revoluties maken: arbeidersleiders verafschuwen een proletarische revolutie. Voor den revolutionairen stryd hebben de arbeiders nieuwe organisatievormen noodig, waarin zy de middelen tot aktie in eigen handen houden. Het is niet noodzakelyk te trachten deze organisaties nu op te bouwen of er zich een beeld van te maken; zy ontstaan alleen in den praktischen stryd van de arbeiders zelf. Zy zyn daar reeds ontstaan; we hebben enkel de praktyk onder oogen te nemen om de kiemen er van te ontdekken overal waar de arbeiders in opstand komen tegen de oude machten.

In een wilde staking beslissen de arbeiders zelf over alle kwesties door regelmatige vergaderingen. Zy verkiesen stakingskomitees als sentrale lichamen, maar de leden van deze komitees kunnen ten allen tyde vervangen worden. Als de staking zich uitbreidt over verschillende bedrijven, bewerken zy eenheid in de aktie door grotere komitees bestaande uit afgevaardigden van alle afzonderlyke bedrijven. Zulke komitees zyn geen lichamen die besluiten treffen naar eigen goeddunken, over de arbeiders heen; zy zyn enkel boodschappers, die de meeningen en verlangens overbrengen van hen, die zy vertegenwoordigen, en omgekeerd de meeningen en argumenten van de andere groepen, tot diskussie ne beslissing, overbrengen aan de bedrijfsvergaderingen. Zy kunnen de rol van leiders niet spelen, daar zy ten allen tyde kunnen vervangen worden. De arbeiders zelf moeten hun weg kiezen, over hun

aktie beslissen; zy dragen da heele aktie, met al haar moeilykheden, haar gevaren, haar verantwoordelykheden. En als de staking gedaan is, verdwynen de komitees.

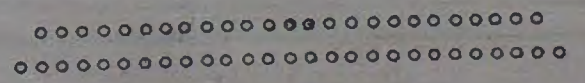
Het eenig voorbeeld van een moderne industrieele arbeidersklasse als de dryvende kracht van een politieke revolutie waren de Russische revoluties van 1905 en 1917. Hier kozen de arbeiders van elk bedryf afgevaardigden, en de afgevaardigden van alle bedryven samen vormden den "soviet", den raad waar de politieke toestand en de noodzakelyke aktie besproken warden. Hier warden de meeningen van de bedryven verzameld, hun wenschen in overeenstemming gebracht, hun beslissingen geformuleerd. Maar de raden, alhoewel een sterke richtende invloed voor revolutionaire opvoeding door aktie, waren geen leidende lichamen. Soms werd een heele raad aangehouden en omgevormd met nieuwe afgevaardigden; bywylen, als het gezag verlamd was door een algemeene staking traden de lokale soviets op als lokale regeeringen, en afgevaardigden van vrye beroepen voegden zich by hen om hun arbeidsveid te vertegenwoordigen. Hier hebben we de organisatie van de arbeiders in revolutionaire aktie, alhoewel natuurlyk onvolmaakt, zoekend en trachtend naar nieuwe methoden. Dit is alleen mogelyk wanneer alle arbeiders met al hun krachten aan de aktie deelnemen, als hun bloote bestaan op het spel staat, wanneer zy aktief deelnemen aan de beslissingen en volledig toegewyd zyn aan den revolutionairen stryd.

Na de revolutie verdween deze radenorganisatie. De proletarische sentrums van grootnyverheid waren kleine eilanden in een aseean van primitieve landbouwgemeenschap, waar de kapitalistiese ontwikkeling nog niet begonnen was. De taak van de invoering van het kapitalisme viel op de Kommunistiese party. Terzelfdiertyd, verzamelden zy de politieke macht in haar handen en de

soviets warden herleid tot ondergeschikte organen met alleen nominale macht.

De oude organisatievormen, de vakbonden en politieke partyen en de nieuwe vormen of raden (soviets), behooren tot verschillende fazen in de ontwikkeling van de maatschappy en hebben verschillende funkties. De eerste dienen de positie van de arbeidersklasse onder de andere klassen onder kapitalistiesch bewind te verzeeken en behooren tot de periode van opgaand kapitalisme. De laatste dienen de volledige heerschappy van de arbeiders te veroveren, het kapitalisme en zyn klasseverdeeling te vernietigen, en behooren tot de periode van neergaand kapitalisme. In een opgaand en welvarend kapitalisme is radenorganisatie onmogelyk daar de arbeiders de handen vol hebben met de verbetering van hun levensvoorwaarden, in die periode mogelyk door vakbonden en politieke aktie. In een neergaand, door aanhoudende krisissen geplaagd kapitalisme zyn deze waardeloos en vertrouwen in hen kan slechts de zelf-aktiviteit van de arbeiders in den weg staan. In zulke tyden van hooge spanning en groeiende opstand tegen ellen als stakingsbewegingen over heele landen heenstryken en de kapitalistiese macht in den wortel aantasten, of als naar aanleiding van oorlogen of politieke katastrofen het regeeringsgezag ineens start en de massa tot daden overgaat, dan schieten de oude organisatievormen tekort tegen de nieuwe vormen van zelf-aktie van de massa.

(Slot in volgend nummer.)

TE VERKRIJGEN :

Staat en Revolutie, vert. Gorter Fr. 2.50

Kommunistisch Manifest, vert. Gorter Fr. 1.25

Brochuren Gorter :

Historisch Matérialisme Fr. 2.50

Impérialisme, wereldoorlog en de
Soc. Democratie Fr. 2.50

Wereldrevolutie Fr. 2.50

Open brief aan Lenin Fr. 1.00

Klassenmoraal Fr. 0.50

Grondslagen van het Kommunisme Fr. 1.50

Uitgaven van de G. I. C. :

Lenin als Philosoph, van J. Harper :

Kritische Betrachtung der philosophischen

Grundlagen des Leninismus Prijs Fr. 5.00

Nog voorradig :

Brochuren van Rosa Luxemburg :

Massastaking, Partij en

Vakbonden Prijs Fr. 2.50

Te bestellen bij het beheer